

ה ע ס

דגלים ותנופפים

בדגלים מתנופפים יצאו מפלגות הפועלים לרחוב. כמו בכל העולם, היה גם כאן פירי לוג — הקומוניסטים והדמוקרטים תיחרו ביניהם בסיסמאות, ששרדו מתקופה נשכחת. שד הפירוד התרוצץ בשורות מפיים. על גבי עתונם המשותף דקרו טבנקין ויערי איש את משנהו חברות לשון. טבנקין, האיש מס' 2 של העליה השנייה (אחרי ברל כצנל-סון), שנאשר במיעוט במפלגה, לגלג על יערי "הצעיר", (בן 54), שעלה רק עם העליה השלישית, ואילו יערי, בעל הרוב (60%) די

כבר התנוסס שם הגליון האחרון של אמת שהכריז: "קבלת פנים גלהבת לסילבר בתל אביב..."

צינות

לא כינוס מדגום

למחרת הבהירות לכנסת השנייה ב-31 ליוני, יתכנסו כארבעת אלפים איש, צירי הקונגרס הציוני ה-23 ואורחיו, באולם ה' גדול של "בנייני האומה", ההולך ונשלם בשייך באדר שבמערב ירושלים. נוסף לעשרות עסקני מפלגות ישראליים,

אבא הלל סילבר ברחוב אנבי 51% צ"כ

בר בולול על "הסנטימנטליות של הקוץ", המתעלם מן המציאות (הקומוניזם הפורמית). אחרי ימי הבטלה של הפסח, קיבלו הפוע' לים באהבה גם את האבטלה של יום חגם וימי המחסור בחשמל בגלל מס ההכנסה לא היה הבל גדול בחשבון שכרם החודשי. באיירה זו לא משך טריגוה לי, איש הש' לום המקצועי, תשומת לב יתרה.

מפלגות

הספינס חייך

"יחזקאל (סחר) רוצה להיות בטוח בעתי' דו, אם סילבר יהיה ראש הממשלה", אמר בגאוה עסקן ציוני-כללי, כשראה את 36 השוטרים, שליוו את שירת המכוניות הג' זולה, שהובילה את אבא הלל סילבר מלוד לגת-רימון בתל-אביב.

לא היה זה הציוני-הכללי היחיד, שהרגיש בסחוף-עצמי חדש, שעה שהמנהיג הציוני-אמריקאי נטל לידו את המיקרופון וגאם בעברית (בעלת ניב אמריקאי) להמונים, שהצ' טופפו ליד מוגרבי. מאז הבחירות העירי' ביות, שהתחילו לצ"כ צנחון מפתיע, היה קיים הבדל ניכר בין המרץ הממודש של החברים הפשוטים, ששאפו לשלטון יחיד בכנסת הש' גיה, לבין התיסוסים של ההנהגה, שבאו לידי ביטוי בנואמו המפורסם של ישראל רוקה, בו דרש רק 25% בכנסת.

כשגדלה, מחדש, עקב מאורעות החולה, קומתו הציבורית של דוד בן-גוריון, הר' גישו הצ"כ צורך במנהיג מנוסה, בעל שיעור קומה, שיוכל להשפיע על המונים, לשמש בעיניהם, תחליף אפשרי לראש-הממשלה הנר' כחי. הסיסמה: "רוב לציונים הכלליים יביא דולארים מאמריקה!"

מי האמין לפני שנה, שנהיה מסוגלים לארגן הפגנה כזאת ברחוב, תמה איש כלכלה צי"כ. ואמנם, ההפגנה סימלה את שנויה-הערכים, המתרחש כיום במפלגה זו, שנוסדה בגלות כמפלגה ציונית אנטי-מעמ' דית, הפכה בארץ מפלגה מעמדית של פר' דסנים-עשיריים-סוחרים, רוצה עתה ליהפך תנועה-המונים, שתרכו את כל החוגים המת' נגדים למדיניות הכלכלית של מפא"י.

סילבר עצמו התעסק בינתיים באיטלה של ספינס חייכני, לא גילה את תכניתו. כדי לבוא בחשבון לתפקיד, שחומכיו הגלגלים יערו לו, יצטרך לחתר על נתינתו האמריק' אית, להישאר בארץ כעולה (ההופך אוטומטית אורח).

בצל האיום הזה קבעה כל מפלגה את עמ' דתה. גרוסלם פוסט, העתון הבלתי-מפלגתי הלהכה, הפרו-מפא"י למעשה, טען בהתרג' שות: "התהלוכה היתה ביזבוז בניוין, תעורר את חמתו של האורח נגד סילבר. אולם על כולם עלה אמת, העתון הגרמני של הצ"כ. כשירד סילבר מן האוויר בלוד, וניגש אל קייסק העתונים של פוסט, בשה-התעושה,

התועלת היא, כנראה, שלילית בלבד. ההגבלות פותחות אשנב לעקיפת החוק. קבלן בנין, למשל, שטרבו לבקשת האשראי שלו, שלח את אשתו עם תעודת רפוי, והגיש בקשה להלוואה לצרכי רפוי. קפלן עצמו הודה, כי אין אפשרות לפקח על איכות האש' ראי; אם כך, הרי אפשר היה להסתפק בהוראות, בלבד, על ביטול האשראי להוצ' אונת בלתי פרודוקטיביות.

לרשימת הנפגעים יתווספו גם הבנקים הקטנים, היכולים לאון את הוצאותיהם רק ע"י המלות, שהם מעניקים ברבית של 8-6% לשנה. ע"י כך יכול הבנק לממן את שטרי האוצר באחוז המקובל עד כה (40%). כיצד יוכל הבנק לשלם רבית 3% לבלעי הפקדונות, בשעה שהוא נאלץ להחזיק ב-75% שטרי אוצר, ברבית אפסית.

אור

30 שעות לטוקיו

הצנזור נאנח וקילל. על שולחנו נערמו 10.000 מכתבים, רובם ריקים, שעליו היה להתחייב. על כולם היתה כתובה כתובת בלתי-ריגילה: טוקיו. אותה שעה הצטופפו במשרד דיונגוף ושות' בתל-אביב ילדים, נשים ובלואים מקצר עיים, שהביאו מכתבים נוספים. ילדים רבים שלחו רק מכתב אחד, בולאי אחד שלח לבדו יותר מ-3000 מעטפות. המטרה: מעטפה, שתשא את הכתובת, "טיסת בכורה, לוד-טוקיו", עלולה להיות שווה, בעוד חודש 2 דולארים.

טיסת הבכורה נערכה ע"י קר-האוויר הסקני דינבי (המשותף לדנמרק, גרוביה ושביה), שיהיה חלק של קר-התעופה עצום, בן 16,550 ק"מ, משטוקהולם דרך רומא, לוד, קאראצ'י, בנגוק, לטוקיו. בסיסה: 36 שעות, מהן 30 שעות טיסה, מתל-אביב לבירת יפן.

עבור כל מכתב תצטרך ממשלת ישראל לשלם את דמי-ההובלה בדבויים, כנהוג לגבי שרות הדואר. אלא שהדבר היה כדאי: המע' בכל זאת היתה ישראל המדינה היחידה, לאורך כל הקו, שנגנעה להוציא חותמת-דואר מדי' טפות תימכרנה לחו"ל, תכנסנה דולארים. חדת משלה. החברה החתימה את המעטפות בארץ, בדפוס פרטי, על חשבונה.

רפואה

רשיון ילודה

"פירוש הדבר, שעל הווג לדאוג למקום בבית יולדות, עוד לפני שיחליט על הולדת

אבא הלל סילבר כמוזרכי 100% \$?

ילדים! — צעק בחור במשרדו של מנהל אסותא, כשנווד לו, כי כבר אין מקום פנוי עבור אשתו, המצאת בהריון, חודש שלישי. הוא אחר את המועד: קיים תור ל-7 חדשים. המצב אינו קל יותר בבתי חולים אחרים. כל המקומות ליולדות תפוסים לפחות חצי שנה מראש.

השוק השחור

ככללה במיל

עובדה מאלפת: כל מטבע מנדטורי של מיל אחד מכיל 3.5 גרם של נחושת. ערכו של מיל — פרוטה אחת.

ערכם של 3.5 גרם נחושת, בשוק השחור 4 פרוטות. יכול ספסר לאסוף מילים, לחתיכם, למכור את המתכת, בלבד, ברווח של 300%.

חקירות

לפקיד היה ענין

כאשר בא מבקר המדינה לסכם את פעולות האפטרופוס על הרכוש הנטוש, היו מסקי נותניו בערך אלו: ניהול העסק העצום הזה לא הראה וההצלחה אירגונית; לאתר כל ההוצאות וההכנסות, ושתייה היו גדולות מאד, נחבר כי הרכוש הנטוש אינו עסק טוב ביותר. במלים אחרות — הרכוש הנטוש, שיערכו מגיע למיליונים, לא הכניס למדינה הכנסות ניכרות.

אנשים פחות רשמיים ממבקר המדינה ידעו להסיק, כל אחד לפי הבנתו וידיעותיו, מסקי גות משלהם על פרשת הרכוש הנטוש. אולם חקירה אחת, המתנהלת בסודיות, מזה מספר חודשים, על ידי המחלקה המיוחדת של מטה המשטרה, העלתה פרטים מאליים על המנגנון הזה, לפחות מנקודת ראות מסחרית. הכוונה ל-2500 בארות, הנמצאות בשטחים הנטושים, שפירוק נמסר לחברה קבלנית, לפי המלצות פקיד ממשלתי גבוה מאד; והוא האיש, אשר נגדו, בין השאר, עומדים עתה לפתוח בפעולה משפטית.

לפני שמונה חודשים חתם האפטרופוס על חוזה עם אותה חברה, שלפיו תקבל החברה את הזכויות לפרוק כל הבארות הללו, ותמ' כור את החמרים (פרט לאלה הנמצאים תחת פיקוח, כגון מנועים, נחושת וכיוצא באלה). ההסכם קבע שיעור מסוים, ולפיו נתברר אחר כך, כי החברה שילמה בין 25 ל 40 לירות בעד באר, בהתאם לעמקה. אם שילמה החברה אפילו 40 לירות בעד באר, עלול היה הדבר להכניס לקופת האפטרופוס סכום של 100.000 ל"י. אולם, למעשה, נאמדות הסחורות הללו בלמעלה ממיליון לירות.

החברה לא פירקה, אלא 600 מתוך הבארות הללו, מאחר שבביתים חלה תקלה מסוימת. אמנם כבר הוצאו 600 הבארות 12 אלף צנורות, טונות של נחושת, למעלה מאלף סלמלות ברזל וכדומה. אך יום אחד ביקר פקיד גבוה במחשן גרוטאות, ומצא שם חלקים מתוך הבארות, שמקומם לא היה באותו מחשן, ואשר עליהם לא הודיעו, לפי החוזה, למפקח על המלאי. הפקיד הזה העלים עין, והממשלה סבורה שעשה זאת, משום שהיה לו ענין בזה. כתוצאה מהסתבכות, נפתחו בינתיים חיי קים נגד הפקיד ונגד הסוחר. ואילו החקירה נמשכת.

דרכי חיים

דולרים בלי דחמנות

"מה עוד נשאר לי לרצות בחיים?" שאל מייג'ר וייר. "אני אוהב נאום. והנה נאמתי בשני האולמות הגדולים ביותר בעולם: קרנגי הול ומדיסון סקויר."

אלא שבכל זאת לא נסתיימו עיניו האמ' ביציות של המייג'ר האנגלי רבי-המרץ, שהיה פעם אחד מעמודי התווך של קבוצת ברגסון באמריקה, הפך בינתיים ציוני-כללי. אמביציה מספר 2: לעז' לישראל למכור את סחורותיה בחו"ל, לא בגלל סנטימנטים ורגשי-החמים של היהודים, אלא הודות לטיב סחורה.

המייג'ר ראה צעירים צבעוניים צרפתיים ושווייצים תרשם מאיכותם. חשב: מדוע לא נייצר כאלה גם בארץ? אמריקאים אוהבים צעפים, המראים גמלים, מסגדים, בחורות ערומות וקופים. מדוע לא ילבשו צעפים, שיראו את נוף הארץ-הקדושה?

הוא יסד חברה (צע"ף בע"מ) העסיק 70 פועלים, הזמין את מטב האמנים, הטיל עליהם להמציא דוגמאות של צעפים אריזש ראלים. לודביג בלום, מירושלים, הגיש ארבע, מדגמים, שהוצקו לפני ימים אחדים באמריקה: שתי תמונות-נוף ירושלמיות, נוף הירדן, צעיף המראה את כל מקומות הקודש בארץ (כולל מסגד עומר).

האיש שלא הפיל אמשלה

סידני סטלי, שנמלט מידי הסקוטלנד ירד (* והסורטי **), חזר לישראל. נדמה כי האיש, שכבש את כותרות העתור' גים בכל רחבי העולם, בעת משפט לינוי המפורסם, החליט להשתקע בארץ לצמיתות.

— (* רחוב קטן בלונדון, על גדות התמזה, שהיה משכן מלכי סקוטלנד במאות 11-12 וה'12 בבואם לביקורים באנגליה. האדמון הפך, בשנת 1829, מטה המשטרה המחוזית, וב-1890 מטה הבולשת (סי. אי. די.). — (** הנושט הצרפתי).